

“Lieciet taču tos telefonus beidzot mierā!” Mareka vectēvs skaļā, gandrīz militārista balsī nokliedzās.

Mareks un Džons acumirkļi pielēca kājās no ērtā dīvāna. Vectēva bargā balss bija viņus pārsteigusi nesagatavotus – viņi nebija pamanījuši vectēvu ienākam istabā. Aiz uztraukuma viņi bija sastinguši miera stājā – gluži kā divi jaunkareivji, kas gatavi saņemt rājienu.

“Jūs taču nevarat pavadīt visu brīvlaiku šādi zvilnot dīvānā! Ko, sasodīts, jūs visu dienu šeit iekšā varat sadarīt?” vectēvs turpināja savu tirādi.

Atbilde uz jautājumu bija pavisam vienkārša. Drīz pēc Džona ierašanās Vroclavā, abiem brālēniem bija aptrūcies brīvā laika pavadīšanas ideju. Pilsētas ievērojamāko vietu apskate Džonu neinteresēja – viņš bija no Losandželosas, un Vroclava viņam šķita kā mazpilsēta. Viņš neizjuta nekādu saikni ar Poliju, lai gan abi viņa vecāki taču bija poļi. Brīvdienas šajā aukstajā, tumšajā un nepievilcīgajā pilsētā viņš izjuta drīzāk ka sodu.

Vectēvs uzmanīgi noklausījās Džona atbildi. Viņa balss mazliet atmaiga, bet viņa teiktais joprojām izklausījās pēc pavēles:

“Lūk, ko es jums teikšu. Bēniņos esmu noglabājis dažas lietas no vecajiem labajiem laikiem. Es pats gan atmiņās nevēlos kavēties, bet jūs abi gan noteikti varētu ko interesantu tur augšā atrast. Un ja es jūs šodien atkal redzēšu nīkstam šajā istabā, jums abiem viegli neklāsies.” Viņš iedeva Džonam bēniņu atslēgu, uz atvadām īsi pamāja un prom bija.